

D. Tóth Kriszta - Totáldetox 2013

2014 január 11. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Egy éve kezdődött. Akkor, amikor vettem egy nagy levegőt és lapoztam egyet. Amikor elmúlt az első ijedség, ott feküdtél elíttem meztelenül és én vegyes érzelmekkel bámultalak.

Óvatosan föléd tettem a tenyeremet, kinyújtott ujjakkal, és finoman, alig érezhetően végigsimítottam rajtad, mint a vadonatúj, tiszta papíron. Egy kicsit féltém tőled. De izgattál. Kíváncsi voltam rád. Örültem neked. Szeretlek –

mondtam neked –, szép vagy és tiszta. Vajon az maradsz akkor is, ha nekiállok megtölteni téged? Vajon akkor is szeretni foglak, ha a végére érek?

Néztem ?t és vártam, hogy belekezdjünk, együtt. Én és az életem.

Ismeritek a pillanatot, amikor még nincs meg, hogy mit kellene tenni, de az már megvan, hogy valamit tenni kell? Valaminek történnie kell, mert ez így nem maradhat. A pillanatot, amikor még nem tudod, de érzed, hogy a változás elkerülhetetlen, és a változtatás egyes-egyedül a te dolgod lesz. Komoly kegyelmi pillanat ez, mert általában egy hosszú küls?-bels? küzdelem, önsajnálát, tépel?dés és önreflexió el?zi meg. Abban a bizonyos pillanatban aztán el?ször érzed – nem tapintod még, de valahol legbelül, a zsigereid mélyén már érzed –, hogy megteszed. Igen, egészen biztosan megteszed. Egyszer azt mondta nekem valaki, hogy szerencsés ember vagyok, mert képes vagyok úgy élni az életemet, hogy hallgatok az ösztöneimre. Ma már én is így érzem. Hogy szerencsés vagyok.

Nem tudtam, hogy mi lesz velem a televízió után. Fogalmam sem volt, hogy ki marad bel?lem. Hiszen annyira meghatározott a munkám. Túlságosan is... Túl fontossá vált, hogy mit látnak bel?lem. Hogy mit gondolnak arról, amit látnak. Hogy miként definiálnak azok alapján a paraméterek alapján, amiket egyáltalán nem éreztem magaménak, de olyan hosszú ideje éltem közöttük, hogy szinte már nem ismertem mást. A leveg?, amelyet szívtam, émelyített. És közben odabent különös elegyet képzett bennem a szavakkal, amelyeket nem mondtam ki. A végére úgy éreztem, hogy mindenemet megmérgezi ez a koktél. Nem szerettem a n?t, aki a tükörb?l nézett vissza, és ez az életem minden egyes percére és minden egyes szerepl?jére rányomta a bélyegét. Nem tudtam, hogy mit akarok, de azt igen, hogy ezt nem. Elég volt.

Fogtam azt az üres lapot, és az elmúlt egy évben teljesen átrajzoltam magam. Remeg? kézzel álltam neki, de aztán elkezdett alakulni az ábra. Még folyamatban vagyok, de jól haladok. A kontúrok megvannak, a színeket kiválasztottam, jöhet a finommechanika.

Megírtam a szüleim regényét. A könyvet, amelyet egy évtizede f?ztem magamban, lassú t?zön. Fájdalmas és küzdelmes vajúadás után végül elengedtem a kezét, és ti... szerettétek! Lett egy új szakmám, amelyre gyerekkorom óta vágytam – de sosem mertem hangosan kimondani. Író lettem. Hogy milyen, azt majd az id? eldönti. De írok. Újságcikket, interjút, blogot, publicisztikát. És regényt. Regényeket, remélem.

Elszeg?dtem a világ egyik leghatékonyabb és leghitelesebb karitatív szervezetéhez, az UNICEF-hez. Befogadott a csapat, és ezzel nem is tudják, hogy mi mindent adtak nekem. Az érzést, hogy tartozom valahová, és egy ennél is nagyobbat: hogy hasznos tagja vagyok a globális társadalomnak. Lett egy új utam, amelyet titkon mindig is reméltem. Az UNICEF család tagjaként a világ legelesettebb kisemberein segítünk. Úgy, ahogy t?lünk telik. Kampányokat szervezünk, mozgósítunk, cégeket gy?zünk meg az adományozás, a társadalmi szerepvállalás fontosságáról. Megszületett Zinka és Hugó, a mesekönyv, amely egyszerre segíti a magyar és a válságövezetekben él? külföldi gyerekeket. Az els? igazi unicefes feladatomban.

A kiadómnál otthonra lelt az agyam, az UNICEF-nél otthonra lelt a szívem.

Én pedig közben a valóságban is... hazaértem. Újra anyja lettem a lányomnak, felesége a férjemnek, lánya az apámnak, n?vére az öcsémnek, barátn?je a barátaimnak. Olyan, amelyet ?k mindannyian megérdemelnek.

Kevesebbet szerepelek, de amit láttok, az valóban én vagyok. Az ügyek, amelyeket képviselek, va

lóban fontosak nekem, a mondatok, amelyeket olvastok t?lem, száz százalékban az én ujjaimon keresztül csorogtak bele a billenty?zetbe. A gondolatok, amiket megosztok veletek, az én agyam szüleményei. Nem tökéletes mind. Nem baj. Hiszen én sem vagyok az.

Kemény munkával telt számomra a tavalyi év. Méregtelenítettem. Lapoztam. Újragondoltam.

És újratöltöttem.

Úgyhogy igazából meg sem kell lep?dnöm azon, hogy az év azzal zárult, hogy a repül?téren elvesztettem a telefonomat, benne minden kontakttal, dokumentummal, fotóval. 2013 minden emlékével.

Néhány napig bosszantott, aztán rájöttem: hát persze, hogy így történt. Nem is lehetett volna másként.

Biztosan így van, elvégre ezt súgják az ösztöneim...

D.Tóth Kriszta - shopline.hu

[Tweet](#)

 Raffay Ernő ajánlásával
Kortörténeti dokumentumgyűjtemény,
készült jelképesen **1919** sorszámozott példányban

Hangskönyv CD melléklettel

Ajánló